1244

Vol. XXIV] January, 1924 [No. 1

Society for the . . .
Prevention of Cruelty .
to Animals, Madras

ENGLISH & TAMIL

12 FEB 1924

TIT-BITS OF ANIMAL LIFE

...து வர்த்தமான ஸாரம்.

Copies can be had on application to the
Honorary Secretary, S.P.C.A., Vepery, Madras.
Annual Subscription, Half a Rupee, payable in advance.

EDITED BY
Rai Saheb G. Venkataranga Rao, M.A.,
Member of the S.P.C.A.
சென்னை: ஜி. ஷி. கி. சங்கத்தின் மெம்பராகிய
ராய் சாஹேப் ஜி. வெங்கடரங்க ராவ், எம்.ஏ. அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

PUBLISHED QUARTERLY.

A QUARTERLY JOURNAL—Vol. XXIV.—Number 1.

January, 1924—ஞூ ஜனுவரிமீ

CONTENTS

பொருளடக்கம்

In English	Page	தமிழில்	பக்கம்
Notes of a Lesson on Kindness to Animals	1	ஜீவகாருண்யத்தைப் போதிக்க நியமிக்கப் பட்ட வாரம்	5
Woman's Account of Her Zoo Friends.	4	அஹிம்ஸா போதனை : திருவள்ளுவர் ...	6
The Knowing Birds :		வியாசம்	7
Men who command their Confidence.	5	முக்கிய குறிப்புகள்	9
Conservation of India's Cattle Wealth.	,,		

TIT-BITS OF ANIMAL LIFE

A QUARTERLY ADVOCATE OF HUMANITY FOR SCHOOLS AND FAMILIES

ஜந்து வர்த்தமான ஸாரம்

பாடசாலைகளுக்கும் வீடுகளுக்கும் உபயோகப்படும்

ஜீவகாருண்ய விளக்க மும்மாதப் பத்திரிகை

சம்புடம் XXIV.] **JANUARY,** 1924=ஞூ ஜனுவரிமீ [இலக்கம் 1.

Notes of a Lesson on Kindness to Animals

(PREPARED FOR THE USE OF SCHOOLS DURING THE LAST ANIMAL WEEK)

The object of the lesson is to impress on the mind of the pupil the rights of animals and their claims to humane treatment at all times.

Children must be taught that lower animals are God's creatures, as they themselves are and that they have the same right to life and protection.

The spirit of humanity towards the animal kind is best promoted by bringing home to the mind of the pupil that all living creatures are fundamentally alike in their nature and characteristics and that they are bound together by the ties and obligations of a common kinship.

The notion that man is the centre of the universe and that everything else has been brought into existence to minister to his wants and to gratify his desires is erroneous. As a matter of fact, man is one of a series of sentients, differing in degree but not in kind from beings below, above and around him.

Almost every noble quality for which man takes credit may be found in animals, which he, in his vanity and ignorance, imagines as lower than himself and of no consequence as moral entities.

Take dog as an instance and show that he is distinguished for his great intelligence, fidelity to duty, nobleness of nature, patience, courage and affection.

Narrate the following incident given by Romanes :—' A gentleman was in the habit of consigning his sheep to the charge of a Scotch collie without supervision. On one occasion he remained behind. On arriving at home late in the evening, he was astonished to learn that his faithful animal had not made her appearance with the drove. He immediately set out in search of her. But on going out into the streets, there she was coming with the drove, not one missing, and, marvellous to relate, she was carrying a young puppy in her mouth. She had been taken in travail on the hills, and how the poor creature had contrived to manage her drove in her condition is beyond human calculation, for her road lay through steeps all the way. Her master's heart smote him when he saw what she had suffered and effected. But she was nothing daunted, and after depositing her young one in a place of safety, she again set out full speed for the hills, and brought another and another, till she brought the whole litter, one by one ; but the last one was dead.

Narrate also

(1) The story of a dog who stood over the lifeless body of his master, grieving for recognition and starting at every flutter of his garments till he himself died of starvation.

(2) The story of the Dog of Ulysses who recognized his old master on his return to his native land, disguised as a beggar, after many years wandering.

(3) The story of Grey Friars' Bobby.

A poor man died in Edinburgh, in 1858, and was buried in the Grey Friars' churchyard. Among the mourners was a dog. The next morning, the old curator found him lying on the grave. He was a Scotch

terrier, with grizzled black and tan feet and nose. As dogs are not allowed in the churchyard, the curator drove him out. The second morning he was found on his master's grave. It was cold and wet the third morning, but the dog was there, shivering and hungry. The old man, out of pity, fed him. The dog seemed to think that he had thus acquired a right to be there, and he made the churchyard his home. His right was recognised. One of the Royal Engineers paid his board for a time; but for six years the keeper of a restaurant near by fed him regularly. Every day, at the sound of the Castle gun, he went for his meals. When the dog tax was raised, the restaurant keeper was called upon to pay for 'Bobby.' He would have done so, but the dog would never recognise him as his master. The case came to the attention of the Lord Provost of Edinburgh who exempted him. As a mark of admiration of the dog's fidelity, he also presented him with a handsome collar with brass nails, on which was the inscription: 'Grey Friars' Bobby, presented to him by the Lord Provost of Edinburgh, 1867.' The dog died in 1872. He had made a multitude of friends, but he never acknowledged any other master than the poor man in his grave.

The lesson of this affecting story so impressed a good woman of England that she caused to be erected in Edinburgh a fountain which is surmounted by a bronze statue of 'Bobby.'

The monkeys are little inferior to men in the endowment of noble feelings and instincts. They are the most affectionate of all the animals, excepting the dogs and men. This affection reaches its culmination, as among men, in the love of the mother for her child. The mother monkey's little one is the object of her constant care and affection. She nurses and bathes it, licks it and cleans its coat, and folds it in her arms and rocks it as if to lull it to sleep, just as human mammas do. She divides every bite with her little one, but does not hesitate to chastise it with slaps and pinches when it is rude. The monkey child is generally very obedient, obedient enough for an example to many a human youngster.

The affection of monkeys is not confined to the love of the mother for her child, but exists among the different members of the same tribe, and extends even to human beings, especially to those who make any pretensions to do to them as they would themselves be done by. The monkey kept by Romanes became so attached to his master that he went into the wildest demonstrations of joy whenever his master, after an absence, came into the room. Standing on his hind-legs at the full length of his chain, and reaching out both hands as far as he could reach, he screamed with all his might. His joy was so hysterical that it was impossible to carry on any kind of conversation until he had been folded in his master's arms, when he immediately grew quiet.

The following account of the attachment of a male monkey to his murdered consort is a pitiful tale of human inhumanity and of simian tenderness and devotion:

'A member of a shooting-party killed a female monkey, and carried her body to his tent under a banyan-tree. The tent was soon surrounded by forty or fifty of the tribe, who made a great noise and threatened to attack the aggressor. When he presented his fowling-piece, the fearful effects of which they had just witnessed, and appeared perfectly to understand, they retreated. The leader of the troop, however, stood his ground, threatening and chattering furiously. At last, finding threats of no avail, the broken-hearted creature came to the door of the tent and began a lamentable moaning, and by the most expressive signs seemed to beg for the dead body of his beloved. It was given to him. He took it sorrowfully in his arms and bore it away to his expecting companions.'

In point of conjugal love birds cannot by any means be said to be inferior to human beings. The pining of love-birds for their dead sweet-hearts is well-known. The following account of the devotion of a widowed pigeon for her deceased consort sounds like a tale of human woe:

'A man set to watch a field much patronized by pigeons shot an old male pigeon who had long been an inhabitant of the farm. His mate, around whom he had for many a year cooed, whom he had nourished with his own crop and had assisted in rearing numerous young ones, immediately settled on the [illegible] by his side. She refused to leave him and manifested her grief in the most expressive manner.

197928

The labourer took up the dead bird and hung it on a stake. The widow still refused to forsake her husband, and continued day after day slowly walking around the stake on which his body hung. The kind-hearted wife of the farmer heard of the matter, and went to the relief of the stricken bird. On arriving at the spot, she found the poor bird still watching at the side of her dead, and making an occasional effort to get to him. She was much spent with her long fasting and grief. She had made a circular beaten path around the corpse of her companion.'

Narrate the story of Androcles and the Lion and impress upon the minds of the pupils how even animals appreciate the favours bestowed upon them and repay them as far as it lies in their power.

Androcles, a slave in Roman times, ran away from his cruel master and sought refuge in a cave. A wounded lion approached him and the slave extracted a thorn from his foot and so made friends with him. Androcles returned to civilization after three years, was captured and condemned to death. He was to be thrown to the lions, but when the punishment was to be carried out, the lion proved to be his old friend and his life was thus saved.

Clinch from all the above facts the conclusion that non-human beings are just as real beings with just as precious nerves and just as genuine feelings, emotions and instincts, as we ourselves and that, since they are our own kith and kindred, we have no right whatever to treat them as if they were mere things created for our exclusive use and enjoyment—to be set upon, beaten, maimed, starved, imprisoned, tortured, etc.

It is the worst tyranny for one being to set itself up as the sole end for which the Universe exists and to look upon and act towards others as mere means to this end.

When we realize that other beings are similar to ourselves, that our acts produce in them effects similar to what such acts produce when done to ourselves and that pain is pain and joy is joy everywhere, even as in us, we lay the foundations of that spirit of humanity and compassion which should inspire us in our treatment not only of our human brethren but also of our non-human fellow-creatures.

Give examples to show how great men are full of this tender, humane sympathy, which is ever quick to manifest itself in kindness and care for every living creature.

Narrate the following incident from the life of Lincoln:—In the early pioneer days, when he was a practising attorney and 'rode the circuit,' as was the custom at that time, he made one of a party of horsemen, lawyers like himself, who were on their way one spring morning from one court town to another. Their course lay across the prairies and through the timber; and as they passed by a little grove where the birds were singing merrily, they noticed a fledgling which had fallen from the nest and was fluttering by the roadside. After they had ridden a short distance, Mr. Lincoln stopped and, wheeling his horse, said, 'Wait for me a moment. I will soon rejoin you'; and as the party halted and watched him they saw Mr. Lincoln return to the place where the little bird lay helpless on the ground, saw him tenderly take it up and set it carefully on a limb near the nest. When he joined his companions one of them laughingly said, 'Why, Lincoln, what did you bother yourself and delay us for, with such a trifle as that?' The reply deserves to be remembered. 'My friend,' said Mr. Lincoln, 'I can only say this, that I feel better for it.'

Teach about the following—

(*a*) The meaning of the words 'cruelty to animals;'

(*b*) The difference between *taking the lives of animals* and *cruelty* with illustrative examples;

(*c*) The reasons for not mutilating cruelly the bodies of horses, bullocks, cows and calves for the purpose of conforming to fashion;

(*d*) The reasons for or against wearing feathers or bodies of birds for ornamenting caps, bonnets, dresses and the like which cannot be supplied without cruelty;

(*e*) Why no pain should be caused to animals but they should be made happy: and in what way this would tend to our happiness and the formation of a manly and humane character.

Enumerate examples of cruelty to animals—e.g. hunting to death for sport, shutting up in cages, catching in steel traps or otherwise torturing for man's pleasure or profit and exhort the pupils to

avoid themselves and prevent others from indulging in every form of cruelty and ill-usage.

Say a few words as to how animals help us and what care we should take in the treatment of domestic animals.

To treat an animal well, it is necessary to know something about its habits and its nature and we ought never to keep a creature unless we know how it must be fed and are able to give it all that it needs.

Denounce the ill-treatment and the most awful abuses on the part of those who keep animals for profit and exploit them for their private gain.

Appeal to all young men to enlist themselves as soldiers in the cause of humanity and fight actively against all forms of cruelty which they see perpetrated by heartless wretches around them, for which they may join the Band of Mercy League, a movement for the promotion of kindness to animals among the school-going children. The Band will admit persons who shall give their assent to the following pledge :—

> ' I will try to be kind to all living creatures
> And will try to protect them from cruel usage.'

The members will receive an attractive card of membership and the names of the members will be enrolled in forms supplied for the purpose. The Band will be named after the School or District and meetings may be held from time to time in connection with the Band and the members encouraged to take part by giving readings and recitations. Stories and anecdotes may also be related. The Band will also encourage its members to avoid unkindness to one another and to all persons.

One of the honoured rulers of the world once said : ' No civilization is complete that does not include within its sphere of charity and mercy the dumb and defenseless God's creation.' Exhort every student to have this as the motto of his life.

Conclude with the following lines :—

> ' Among the noblest of the land,
> Tho' he may count himself the least,
> That man I honour and revere,
> Who, without favour, without fear,
> Always and ever, dares to stand
> The friend of every friendless beast.'

Woman's Account of Her Zoo Friends

Fondling a leopard who, because of his fiery nature, was nicknamed ' Fire works ' by his keeper at the London Zoo ; sitting on a hippopotamus and persuading bears to take food from her lips—these are some of pastimes of Miss Gladys Callow, a Fellow of the Zoological Society, whose friendships with animals were described in a lecture to the Royal Photographic Society on Friday in mail week.

Miss Callow is a gentle, quiet-eyed school-teacher, and she appears to make friends with the most ferocious beasts of the jungle and swamp, and with fiercest birds of prey in a spirit of girlish playfulness.

Race on a Tortoise

When a correspondent found her among her pets at the Zoo on Saturday she laughed merrily as she told him how she rode on the back of a 220 years old tortoise and coaxed him to achieve the record speed of three and a half miles an hour !

' I love every animal and bird in the Zoo, but my special pet is Rex the leopard,' she said, ' My friendship with him began when he was considered very dangerous. Seeing me coming one day, he came to the bars of his cage and pressed against them to get a good look at me. I took that to be a sign of friendliness, and I stroked him. After that I could do practically what I liked with him. We play one of our great games when I give him a bone and then take it out of his jaws. He knows that I will give it back to him. If I don't take it he pushes it into my hand, as much as to say, ' Come on, play up ! '

Stroking The Tiger

' I find that all the big cats—leopards, tigers and others—are just like our little domestic cats in their love of being tickled behind the ears and of being stroked gently. Rex makes all sorts of pretty noises when I play with him in this way.

' To gain any animal's confidence it is absolutely necessary to show no fear, and one should not cry out or back away when the animal comes near. Most animals are afraid of human beings, and if they are shown kindness and are treated as though they had some sense they will generally respond.'

Sometime ago Miss Callow attended to Bob, the hippopotamus, when he had a septic tooth. She helped his keeper to administer iodine, and then sponged out the beast's mouth. She even got on excellent terms with a hornbill that had attacked several persons and had inflicted an [illegible] wound on a man's head after cutting his bowler hat in two.

' There is no magic about me that enables me to make friends with the animals,' she insisted. ' They just happen to like me—and that's all there is in it.'

The Knowing Birds

MEN WHO COMMAND THEIR CONFIDENCE

A gentleman named Mr. Algernon Valentine is to be seen daily in Hyde Park exercising his almost hypnotic and even miraculous powers over the sparrows. He calls, and they come to him ; he bids them go back, and they retreat ; more wonderful than all, he bids them to eat, and they eat ; and not to eat and they don't eat. There used to be for many years in the Tuileries Gardens in Paris a man who had the same hypnotic power over birds, and who gave an exhibition of his skill every day for years, to the great delight of the nursery maids and the children. Henry Ward Beecher, the great American preacher and one of the most wonderful orators, had something of the same power. He had only to sit on the verandah in his country home, and immediately, without his uttering a word or making any gesture, the verandah would be filled with all kinds of birds, who just came and looked at him and chirruped to him. He was said to be one of the sweetest natured people one could hope to meet.

CONSERVATION OF INDIA'S CATTLE WEALTH

In a pre-eminently agricultural country like India the quality and quantity of the agricultural cattle is all important. The hopelessly poor and inadequate cattle stock of our country is clearly reflected in the abnormal prices of milk and its bye-products obtaining in this country. To solve this complicated problem the Bombay Humanitarian League has put forward a number of suggestions which they have sent broadcast. They suggest that (1) export of cattle be legally prohibited and the law be vigilantly enforced ; (2) cattle farms be maintained by the State to give the public an idea of improving and maintaining the breed of cattle ; (3) cruelty to animals and negligence in keeping them be made punishable by law ; (4) cattle exhibitions be held by the State annually and prizes be awarded to the owners of the best bred and well-kept animals to encourage love for animal breeding and cattle preservation ; (5) Gaucharans (Pasture-grounds) be specially alloted in reasonable proportion throughout the limits of the State ; (6) slaughter of useful animals as cows, buffaloes, bullocks, be prohibited by law ; (7) to encourage agriculture, cultivating class be given special concessions and their rights be specially guarded ; new and successful methods of agriculture be encouraged ; (8) humane education be introduced in the school curricula ; (9) animal sacrifice and killing for sport be banished by the State making them punishable by law ; and (10) slaugther houses be kept closed at least on religious and festive occasions. We earnestly hope that these valuable suggestions will receive sympathetic consideration at the hands of the authorities and be given effect to as far as possible.

ஜீவகாருண்யத்தைப் போதிக்க நியமிக்கப்பட்ட வாரம்.

நமது ஜூலைமாதப் பத்திரிகையில் மேற்கூறிய விஷயத்தைப்பற்றி விவரமாக எழுதியிருந்தோம். ஜீவகாருண்யத்தைப்பற்றி அமெரிக்கா, இங்க்லாந்து முதலிய விடங்களில் ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் ஒரு மாசத்தில் குறிப்பிட்ட வாரமுழுவதும் பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்கு காருண்ணிய கனவான்கள் ஜீவஹிம்ஸை செய்யக்கூடாதென பிரசங்கங்கள் செய்துவருகிறார்கள். இவ்விதம் அவர்கள் செய்துவருவதால் அவ்விடங்களிலுள்ள பிராணிகளைக் குரூரமாயும் அநியாயமாயும் நடத்தி வருவதை பிள்ளைகள் விட்டுவிடுகிறார்கள். அவ்விதமே கல்கத்தாவிலும் செய்யப்பட்டு வருகின்றமையால் அங்குள்ள பிள்ளைகளும் இவ்விஷயத்தில் அபிவிருத்தியடைகிறார்கள்.

இம்மாதிரி சென்னையிலும் செய்யவேண்டுமென்று சென்னை ஜீவரக்ஷண சங்கத்தார் நவம்பர்மாதத்தில் ஏற்பாடு செய்தார்கள்.

17928

அம்மாசத்தில் ஒருவார முழுவதும் பாடசாலைகளிலுள்ள பிள்ளைகளுக்கு உபாத்தியாயர்கள் ஜீவகாருண்யத்தைப்பற்றி பற்பல விஷயங்களை கதைகள் மூலமாகப் போதித்து வந்தார்கள். சில கிறிஸ்து குருமார்களும் அந்தவாரத்தில் ஜீவஹிம்ஸையைக் குறித்து தங்கள் கோயில்களில் உபந்நியாசம் செய்தார்கள். அநேக பிள்ளைகள் இவ்வித உபந்நியாசத்தைக் கேட்டு மனமகிழ்ந்தார்கள். இவ்விதம் செய்தமையால் பிள்ளைகளுடைய மனதில் நல்ல உணர்ச்சி உண்டாகுமென்று நம்புகிறோம்.

இவ்விதமே ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் சென்னை ராஜதானியிலுள்ள எல்லாப்பாடசாலைகளிலும் உபாத்தியாயர்கள் ஒரு வாரம் ஜீவகாருண்யத்தைப்பற்றி பிள்ளைகளுக்குப் போதித்து வருவார்களென்று இச்சங்கத்தாரும் இதன் பத்திராசிரியரும் நம்புகிறார்கள். மேலும் இவ்விதம் ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் ஒருவாரத்தில் ஜீவகாருண்யம் பொருந்திய கனவான்களால் போதிக்கப்படும் நல்விஷயத்தை ஒவ்வொரு மாணாக்கனும் ஒவ்வொருநாளிலும் தன் மனதில் நன்றாகப் பதியவைத்துக்கொண்டு சிறிதாகிலும்பிராணிஹிம்ஸை செய்யாமலும், செய்பவர்களைத் தடுத்தும் வருவார்களென்று நம்புகிறோம். அப்படி இவ்விஷயத்தை அநுபவத்திற்குக் கொண்டுவருவது தான் எல்லா தர்மங்களிலும் சிறந்த தர்மமாகும்.

அஹிம்ஸா போதனை.

திருவள்ளுவர்.

சென்னையிலுள்ள மைலாப்பூரில் வெகுகாலத்திற்கு முன் திருவள்ளுவர் ஜனித்தார். இவருடைய பெற்றோர்கள் இக்குழந்தையை அங்குள்ள கோயிலில் விட்டுவிட்டுப் போய் விட்டார்கள். அப்பொழுது ஒரு வேளாளர் மனைவியார் அக்குழந்தையைக் கண்டு கடவுள் அருளால் நமக்கு இக்குழந்தை கிடைத்ததென்று எண்ணி தம் இல்லத்திற்கு மகிழ்ச்சியுடன் எடுத்துக்கொண்டு போனார்கள். அம்மாது தம் கணவருக்கு அக்குழந்தையைக் காண்பித்தார்கள். அவரும் மிகவும் சந்தோஷப்பட்டு தெய்வகடாட்சத்தால்தான் இக்குழந்தை நமக்குக்கிடைத்தது என்றார். அவருடைய மனைவியார் அக்குழந்தையைச் சீராட்டி மிக்க அன்புடன் வளர்த்து வந்தார்கள்.

இவருக்கு தக்க வயதானதும் திருமூலர், போகர் முதலிய சித்தர்களிருக்கும் மலைக்கு இவர் சென்றார். இவர் அங்கு சிறிதுகாலமிருந்தபின், பற்பல விடங்களுக்குச் சென்றார். தொண்டைமண்டலம் வந்தவுடன் அங்கு வசித்துக்கொண்டிருந்த மார்[illegible] நாயன் என்னும் வேளாளருடைய [illegible]மையான மகளை மணஞ்செய்துகொண்டு மைலாப்பூருக்கு வந்து நெய்தல் தொழில்செய்து ஜீவனம் செய்துவந்தார். மற்றத்தொழில்களைச் செய்தால் பாபமுண்டாகு மென்றும், இத்தொழிலொன்றே மேலானதென்றும் எண்ணினார். ஜீவகாருண்யம், பக்தி முதலிய குணங்கள் இவரிடத்திலமைந்திருந்தன. அவ்விதம் இவரிடத்தில் இருந்தமையால் ஜீவஹிம்ஸை செய்யாமல் ஜீவகாருண்யத்துடன் அநேக அற்புதங்களைச் செய்ததாகத் தெரிகிறது.

பின்பு இவர் குறள் வெண்பாவால் பாடினார். அதில் அறம், பொருள், இன்பம் முதலிய அரிய விஷயங்களடங்கி யிருக்கின்றன. இந்நூலை அரங்கேற்ற மதுரைக்குச் சென்றார். அங்கு அப்பொழுது தமிழ்ச்சங்கம் ஓங்கி வளர்ந்திருந்தது. அச்சமயம் நக்கீரர், ஔவை, ஒட்டக்கூத்தர் முதலிய வித்துவசிரோமணிகள் அங்கிருந்தார்கள். பாண்டிய ராஜன் பாண்டியராஜ்யத்தை ஆண்டுகொண்டு மதுரையில் வசித்துக்கொண்டிருந்தார். திருவள்ளுவர் செய்த அரிய பிரசங்கத்தை யாவரும் கேட்டு அவரைப் புகழ்ந்து பேசினார்கள். பின்பு இவர் சிறிதுகாலமிருந்த பின்னர் பரலோகமடைந்தார்.

இம்மகான் இயற்றிய குறளில் புலான் மறுத்தல், கொல்லாமை முதலிய விஷயங்களிலிருந்து பாடல்களையும் அவைகளுக்குப் பொழிப்புரையும் எழுதிவர எண்ணியிருக்கிறோம். இவைகள் ஜீவஹிம்ஸையைப்பற்றியாதலால் ஒவ்வொரு மாணாக்கரும் இப்பாடல்களைக் கவனித்து மனப்பாடம் செய்வது நலம். இவைகளின் கருத்துக்களையும் தெரிந்துகொள்வது நலமே. இவ்விதமே இன்னும் சில மகான்கள் எழுதிய அரிய நூல்களிலிருந்தும் பாடல்களை எழுதிவர உத்தேசித்திருக்கிறோம்.

கொல்லாமை.

என்றால் பிராணிகளைக் கொல்லாமலிருப்பது என்றர்த்தம்.

அறவினை யாதெனிற் கொல்லாமை கோறல்
பிறவினை யெல்லாந் தரும்.

"எல்லா தர்மங்களின் செய்கையாதென்று நாம் [illegible]ரிப்போமானால் அது ஒருயிரையுங் [illegible]லாமையாம் என்று தெரிகிறது. அப்ப[illegible]ி அவற்றைக் கொல்லுதல் பாவச் [illegible]்கள் எல்லாவற்றையும் தானே தரும்." இதை விவரித்து எழுத இடம் போதாதாகையால் இத்துடன் நிற்கிறோம்.

வியாசம்.

(முன் நம்பரின் தொடர்ச்சி.)

கோழி மிகவும் அன்பான பட்சி. நாம் அதை நேசித்தால் அதுவும் நம்மை நேசிக்கும். இதேமாதிரி அநேக மற்ற பறவைகளை அன்பாய் நடத்தும்பட்சத்தில் அவைகளும் நாம் கூப்பிடும் பொழுதெல்லாம் நம்மிடத்திற்கு வரும். வேத புஸ்தகத்தில் மற்றொரு வசனம் கழுகைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது "கழுகு தன் குஞ்சுகளை சிறகுகளிலே சுமந்து திரியுமாப்போல நான் உங்களைச் சுமந்துவந்தேன்" என்று இஸ்ரவேல் ஜனங்களைப் பார்த்து உரைக்கிறார். கழுகும் தன் குஞ்சுகளை மிக அன்பாக நடத்தும். அவைகள் தங்கள் கூடுகளை மிக உயரமான இடங்களில் கட்டி அங்கே அவைகளை மிக பத்திரமாக வைத்து பின் அவைகளுக்கு ஆகாரம் தேடிக்கொண்டு போகும். இவ்விதமாக எல்லா பக்ஷிகள் மாத்திரம் குஞ்சுகளை நேசிக்கிறதென்றில்லை.

ஆடுமாடுகள் குட்டிபோட்டவுடனே தங்கள் குட்டிகளை மிக ஆவலோடும் அன்போடும் நக்கிக்கொடுக்கின்றன. அக்குட்டி பக்கத்தில் நிற்கும்போது பழகினவர்கள் தவிர மற்றும் யாராவதுபோய் அக்குட்டியைப் பிடித்து இழுத்தால் அது உடனே அவர்களை முட்ட ஓடும். சில சமயங்களில் அது தென்படாவிடின் அடிக்கடி கூப்பிடும்.

நாய், பூனை முதலியவைகளும் தங்கள் குட்டியை அன்பாக நடத்தும். பூனை குட்டிபோட்டதும் தன் குட்டியின் பக்கத்திலே படுத்திருக்கும். எங்கேயாவது கொண்டுபோக வேண்டுமென்றால் தன் வாயினால் கௌவிக்கொண்டுபோகும். அக்குட்டிகளை நாம் வேறே இடத்தில் வைத்துவிட்டால் கட்டாயம் அவ்விடம் போய் தன் குட்டிகளைக் கொண்டு வந்துவிடும். ஒருநாள் நாங்கள் ஊருக்குப் போயிருக்கும் சமயத்தில் எங்கள் வீட்டில் ஒரு மூலையில் ஒரு பூனை மூன்று குட்டிபோட்டிருந்தது. நாங்கள் அன்று இரவு வீடுவரவும் அவ்விரவிலே குட்டிகளை யெல்லாம் வேறொரு இடத்திற்குக் கொண்டுபோய் விட்டது. இவைகளினால் பூனைகள் தங்கள் குட்டிகளிடத்திற்காட்டும் அன்பு நன்கு விளங்குகின்றன. நாயும் இவ்விதமாகவே தன் குட்டியை அன்பாய் வைத்திருக்கும்; ஆனால் அவைகள் தங்கள் குட்டிகளை வாயில் கௌவிச் செல்லாது.

மற்றும் சில மிருகங்கள் தங்கள் குட்டிகளை வயிற்றிலிருக்கும் ஒரு பையில் வைத்துக்கொள்ளும்; அவை கங்காரு. அது தன் குட்டியை எப்போதும் அப்பையிலே வைத்திருந்து பால்கொடுக்கும்.

சில மிருகங்களுக்கு வயிற்றில் பையிராது. ஆனால் அக்குட்டிகளானது தன் தாயின் வயிற்றிலே இருகரங்களையும் கொண்டு பிடித்துக்கொண்டு, கௌவிக்கொள்ளும். இவ்விதம் செய்வது குரங்கு. அக்குரங்குகள் அவைகளை மிகப் பத்திரமாக வைத்திருக்கும். ஒருவரையும் கிட்ட அணுகவிடாது. எச்சந்தர்ப்பத்திலாவது அக்குட்டிகள் மரணமடைந்தாலாவது அல்லது யாவராலும் கொல்லப்பட்டாலாவது அது மிக விசனத்துடனே அதனருகிலிருந்து கண்ணீர் சிந்தும். இவ்விதமாகத் தன் குட்டிகளை வெகு அன்போடு பராமரித்து வரும்.

ஒருநாள் சில வேடர்கள் வேட்டையாடப் போகும் சமயத்தில் ஒரு சிறு சிங்கக்குட்டியைக் கண்டு அதைப் பிடித்துவந்து தாங்களிருந்த கூடாரத்தின் வாசலிலே கட்டி அது அங்கு மிங்கும் குதித்து விளையாடுகிறதைக் கண்ணுற்று மிக ஆனந்தமடைந்திருக்குந்தருணத்தில் திடீரென இடி முழக்கம் போல் ஒரு ஒலி கேட்கவே, உள்ளிருந்த யாவரும் நடுக்கமுற்று கூடாரத்தினடியில் பதுங்கியிருந்தார்கள். அச்சத்தத்தைக் கேட்ட அக்குட்டியானது பதிலுரைத்தாற் போல ஒரு சிறு சத்தமிட்டது. சிறிதுநேரத்தில் ஒரு பெரிய பெண்சிங்கமானது அக்குட்டியின்மேல் பொட்டெனப் பாய்ந்து கயிறுகளையெல்லாம் அறுத்து குட்டியை வாயில் கௌவிச் சென்றது.

மான் தன் குட்டிகளை மிக அன்பாக வைத்திருக்கும். அவைகளுக்கு ஏதாவது ஆபத்து

நேரிட்டால் மானிடரைப்போல் கண்ணீர்சிந்தும். ஒருநாள் ஒரு ராஜன் வேட்டையாடப் போயிருக்கும்போது ஒருமானும் அதன் குட்டியும் ஓரிடத்தில் மேய்ந்துகொண்டிருந்ததைக் கண்டு தன் குதிரையிலிருந்து இறங்கி அக்குட்டியை எடுத்து தன் குதிரையின் மேல் வைத்துக்கொண்டு வீடு சென்றான். அதைப் பார்த்திருந்த அப்பெரிய மானானது வெகு சஞ்சலத்துடனே அவன் பின்னே போயிற்று. அவன் தன் வீடு சேரவும் அக்குட்டியை உள்ளே அழைத்துச் சென்று கயிறுகளினால் அதை ஒரு தூணிலே கட்டி வைத்தான். அம்மானானது வாசலினருகே நின்று தன் குட்டிக்கு என்ன நேரிடுமோவென்று கவனித்திருந்தது. சிலநேரம் சென்றபின் ராஜன் வெளியேவந்து வாடின முகத்துடனே நின்ற அம்மானைக் கண்டு இரக்கமுள்ளவனாய், குட்டியை அவிழ்த்துக் கொண்டுவந்து அதன்முன்விட்டான். தன் குட்டியைப் பார்க்கவே அம்மானானது வெகு சந்தோஷத்துடனே அதனை நக்கிக்கொடுத்து தன் வழியே அழைத்துச் சென்றது. இதிலிருந்து மானுக்குண்டான அன்பு நன்கு விளங்குகிறதல்லவா?

ஒருநாள் ஒரு பெண்புலியானது தன் இரு சிறுகுட்டிகளையும் வைத்துக்கொண்டு விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் ஒரு வேடன் வேட்டையாட வந்தான். அவன் புலியையும் அதன்குட்டிகளையும் பார்த்தவுடனே, தூரத்திலிருக்கும் ஒரு மரத்தில் ஏறிக்கொண்டு, தன் துப்பாக்கியினால் அக்குட்டிகளைச் சுட்டான். உடனே அக்குட்டிகள் கீழேவிழுந்து உயிர்விட்டன. இதைப்பார்த்திருந்த பெண்புலியானது குட்டிகளிடம் போய் அவைகளை அங்குமிங்கும் உருட்டிப் புரட்டிப் பார்த்தது. அவைகள் எழுந்திருக்கவில்லை. பின் அருகிலிருந்த ஆகாரத்தையெடுத்து வாயில் கொடுத்தது. அப்பொழுதும் அவைகள் எழுந்திருக்கவில்லை. பின்பு பயனில்லையென்று திரும்பிப்போனது. சற்று தூரம் போனதும் மறுபடியும் தன் குட்டியிடம் வந்து முன்போலவே செய்தது. பின்னும் பயனில்லாமல் திரும்பிப்போனது. சற்று தூரம் சென்றபின் மறுபடியும் தன் குட்டிகளிடம் வந்து முன்போலவே செய்தது. இவ்விதமாக சிலமுறை செய்ததும் வேடனானவன் கடைசியாக அப்பெண் புலியையும் கொன்றுவிட்டான். அப்புலியும் தன் குட்டிகளிடத்திலே விழுந்து மாண்டது. அப்புலி தன் குட்டிகளை எவ்வளவுதூரம் நேசித்திருந்ததினாலே கடைசியாக அக்குட்டிக[illegible] மடைந்த பின்னும் அவைகளைவிட்டு [illegible]வுடன் மனதில்லாதிருந்து கடைசியாக அ[illegible] னருகே தன்னுயிரையும் விடவேண்டி[illegible]மதது.

இன்னும் பலவகையான பட்சிகளும் மிருகங்களும் தங்கள் குஞ்சுகளையும் குட்டிகளையும் நேசித்து வருகின்றன. மற்றும் பலவகையான ஊரும் பிராணிகளும், நீரில் வசிக்கும் சில மச்சங்களும் தங்கள் குட்டிகளை நேசிக்கின்றன. ஊரும் பிராணிகளில் அணில், எலி, எறும்பு இன்னும் பலவிதமான பிராணிகள் தங்கள் குட்டிகளை மிக பத்திரமாக வைத்துக் காப்பாற்றிவருகின்றன. அணில் மரம், வீட்டுக்கூரை முதலிய இடங்களில் தங்கள் கூட்டைக்கட்டி அதில் தங்கள் குட்டிகளை வைத்திருக்கும். அவைகளை எவ்விடத்திற்காவது கொண்டுபோகவேண்டுமானால் பூனைக்குட்டியைப்போல வாயிலே கௌவிக் கொண்டுபோகும். அவைத் தங்கள் குட்டிகளுக்குப் பால்கொடுத்து வளர்க்கும். அவைகள் சிறு குட்டியாயிருக்கும்போது மிக அழகாயிருக்கும்.

எலியும் குட்டிபோட்டு பால் கொடுக்கும் பிராணிதான். அவை தங்கள்குட்டிகளை வளையிலே வைத்திருக்கும். அவைகள் சிறுகுட்டியாயிருக்கும்போது வெள்ளைநிற முடையதாய் பார்வைக்கு அழகாயிருக்கும். தாய் எலியானது தன் குட்டிகளின் பக்கத்திலேயிருந்து அவைகளைப் பாதுகாக்கும். அவைகள் ஓரே நேரத்தில் ஐந்து அல்லது ஆறு குட்டிகள்போடும்.

எறும்பு ஒரு சிறு பிராணி என்றாலும் அது வெகு சுறுசுறுப்பானது. சில சமயங்களில் எறும்புகள் வெள்ளைநிறமான ஒரு சிறு முட்டைபோல் ஒன்றை வாயில் கௌவிக் கொண்டு போகிறதை அநேகமுறை கண்டிருக்கலாம். அது ஒரு சிறு எறும்பு, அவைகளின் கால்கள் எல்லாம் நன்றாய்த் தெரியும். அவைகள் அக்குட்டி எறும்புகளை மிகப் பத்திரமாக தங்கள் புற்றுகளிலே வைத்திருக்கும். மழை வருமென்று கண்டால் அவைகளை வேறு இடத்திற்குக் கொண்டுபோய் வைக்கும்.

இவ்வகையாக எல்லாப் பக்ஷிகளும் எல்லா விலங்கினங்களும் மற்றும் எல்லா ஊரும் பிராணிகளும் தங்கள் குஞ்சுகளையும் குட்டிகளை[illegible] மிக அன்போடும் பக்ஷத்தோடும் ஆத[illegible] காப்பாற்றி வருகிறதென்று தெரிந்து [illegible]கிறோம். ஆகையால் நாம் எந்த [illegible]யாவது மிருகத்தையாவது வதைக்காமல் அவைகளிடத்தில் அன்பாகவே இருக்கவேண்டும். சிலர் இது சிறு பறவைதான் என்று சொல்லி அதைக் கொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அது சரியல்ல. தாய்ப்பறவையையாவது மிருகத்தையாவது கொன்றுவிட்டால் அக்குஞ்சுகள் அல்லது குட்டிகள் பசியினால் வருந்தி ஆகாரமில்லாமல் நிர்ப்பந்தமான நிலைமையிலே விடப்பட்டு கடைசியாக இறந்துபோய் விடுகின்றன.

சில சிறுபையன்கள் தட்டான், வெட்டுக்கிளி, பொன்வண்டு முதலிய சிறுபிராணிகளைப் பிடித்து அவைகளைக் கயிறுகளினால் வாலைக்கட்டி, வைத்து விளையாடுகிறதை நாம் அடிக்கடி பார்த்திருக்கிறோம். அவர்கள் அப்படிச் செய்வதினால் தங்களுக்கே தீமை விளைவித்துக்கொள்ளுகிறார்கள் என்று அறியாமல் அவ்விதமாகச் செய்கிறார்கள். ஒரு வீட்டில் ஒருபையன் இருந்தான். அவன் எப்போதும் குருவிகளைப் பிடித்துக் குருடாக்கி விட்டுவிடுகிறது வழக்கம். அதை அப்படி வதைக்காதே என்று அநேகர் சொல்லியும் அவன் கேட்கவில்லை. சிலநாட்களுக்குள் அவனுடைய கண்ணும் அவ்விதமாகவே குருடாய்ப் போய்விட்டது. பின் அவன் தான் செய்தது தப்பிதமென்றும் மற்றவர்கள் சொன்ன புத்தியை ஏற்றுக்கொள்ளாததினாலும் வந்தது என்றும் உணர்ந்து மனம் வருந்தினான். ஆகையால் நாம் வாயில்லா ஜீவன்களை எவ்விதமாக வதைக்கிறோமோ அவ்விதமாகவே கடவுள் நம்மையும் தண்டிப்பார். கடவுள் படைத்த ஒவ்வொரு பட்சியும் மிக அழகானதாயிருக்கும். அவைகள் அவ்விதமாக நம்முடைய கண்ணுக்குத் தெரியாவிட்டாலும் நாம் அவைகளைப் பூதக் கண்ணாடியின் வழியாய்ப் பார்த்தால் அவைகளின் அழகு நன்றாய்த் தோன்றும்.

ஒரு சிறு பையன் எப்போதும் ஈக்களைப் பிடித்துக் கொல்லுவது வழக்கம். அவனை அவன் உபாத்தியாயர் எத்தனையோமுறை அப்படி ஈக்களைக் கொல்லாதே என்று சொல்லியும் அவன் கேட்கவில்லை. அவன் மனதைத் திருப்பவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டு ஒருநாள் அந்த உபாத்தியாயர் ஒரு ஈயைப் பிடித்து அதை ஒரு பூதக்கண்ணாடியின் கீழ்வைத்து அவனை அழைத்து அந்த ஈயை அப்பூதக்கண்ணாடியின் வழியாய்ப் பார்க்கச் சொன்னார்.

அவன் அதைப் பார்த்தபோது அது வெகு அழகாய் ஒரு பெரிய பக்ஷிபோல் தோன்றிற்று. அவன் உடனே இது எந்தப்பக்ஷி? இவ்வளவு அழகாயிருக்கிறதே! என்று கேட்டபோது, அவர் அக்கண்ணாடியை விலக்கிவிட்டு, அதை அவனிடம் காண்பித்து, பார்! நீ தினம் கொல்லும் ஈதான் இவ்வளவு அழகாயிருக்கிறது! இப்படி அழகான பட்சியைத்தான் நீ தினம் கொல்லுகிறாய் என்று சொல்லவும், அவன் ஆச்சரியப்பட்டு வெட்கத்தினால் தலைகவிழ்ந்து நின்றான். அப்போது அவர் நீ இனிமேல் இவ்விதமாக ஈக்களைக் கொல்லுவாயா? என்று கேட்டபோது, அவன் இனிமேல் அப்படிச் செய்யமாட்டேன் என்று சொன்னான். கடைசியில் அவன் அவ்விதமாகவே அந்தத் துர்ப்பழக்கத்தை விட்டுவிட்டான்.

ஆகையால் நாம் எந்தவிதமான பக்ஷியையாவது மிருகத்தையாவது சித்திரவதைப் படுத்தாமல் அவைகளிடத்தில் பட்சமாகவே இருக்கவேண்டும். அப்படி நாம் இருக்கிறது மாத்திரம் போதாது. மற்றவர்களையும் அம்மாதிரி இருக்கச்செய்து அவர்களுக்கு நற்போதனை போதிக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்வதினால் மனுஷர்மாத்திரமல்ல கடவுளும் நம்மேல் இரக்கமுள்ளவராயிருந்து நமக்கு வேண்டிய எல்லா உதவியும் புரிந்து நம்மை ஆதரித்து காப்பாற்றிவருவர் என்பதற்கு ஐயமில்லை.

முற்றிற்று.

முக்கிய குறிப்புகள்.

இவ்வருஷமுதல் நமது பத்திரிகையில் 'ஜீவஹிம்சை', பிராணிகளின் அன்பு முதலியவைகளைப்பற்றி சிறிய கதைகளாக எழுதிவர எண்ணியிருக்கிறோம். பாடசாலைகளில் படிக்கும் மாணாக்கர்களும் மாணவிகளும் மிருகங்கள் பட்சிகள் முதலியவைக

ளைப்பற்றி சிறிய கதைகளும், வியாசங்களும் எளிய நடையில் எழுதி அனுப்புவார்களென்று நம்புகிறோம்.

மிருகங்களையும், பட்சிகளையும் ஹிம்சிக்க**வேகூடாது** என்பதுதான் இப்பத்திரிகையின் முக்கிய நோக்கம். ஆனதுபற்றி இந்நோக்கத்தை யாவரும் கைப்பற்றி நடத்தலே இதன் பத்திராசிரியருக்கு கைம்மாறாகும்.

கராச்சி ஜீவஹிம்ச நிவாரணச் சங்கம்.—கராச்சியில் பிளேடன் ரோட்டிலும், பந்தர் ரோட்டிலும் மாடுகள் தண்ணீர் குடிப்பதற்காகத் தொட்டிகள் கட்ட ஜீவஹிம்ச நிவாரணச் சங்கத்தினர் ரூ. 2,000 அநுமதித்திருக்கின்றனர். 40 வருஷம் சங்கக் காரியதரிசியாகவிருக்கும் மிஸ்டர் பிராம்ரோஸ் ஆர் புன்தகியின் பெயரால் இத்தொட்டிகள் கட்டப்படும் என அறிகிறோம்.

பிராணி சம்ரக்ஷணைப் பரீக்ஷை ஏற்படுத்தக் கவர்ன்மெண்டின் தீர்மானம்.—பிராணி சம்ரக்ஷணைப் பரீக்ஷையேற்படுத்திப் பங்களூரில் ஒரு பண்ணை யேற்படுத்துவதென்று இந்தியா கவர்ன்மெண்டார் முடிவு செய்திருக்கின்றார்கள். இப்பரீக்ஷைக்காக இருவருஷங்கள் பாடம் கற்பிக்கப்படும். சீக்கிரத்தில் இந்திய விவசாய கலாசாலைகளில் இவ்விஷயத்தைப் போதிக்க ஏற்பாடு செய்யப்படும். 1924-ம் வருஷம் ஜனவரி முதல்தேதி முதல் பங்களூரில் இந்தப்பாடம் கற்பிக்கப்படும். எட்டு குறிப்பிட்ட மாணவர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவார்கள். மெட்ரிகுலேஷன் பரீக்ஷை அல்லது ஸ்கூல் பைனல் பரீக்ஷையில் இதில் சேர விரும்பும் மாணவர்கள் தேறியிருக்கவேண்டும். மாண[illegible]களுக்கு உதவிச் சம்பளமாவது பிரயாண[illegible]யாவது கொடுக்கப்படமாட்டாது. [illegible]டன் [illegible]யில் தேறுகிறவர்களுக்குப் பட்ட[illegible]படும். இதில் அநேகர் சேர்ந்து பிராணி சம்ரக்ஷணைக்காக உழைக்க முன்வருவார்களென்று நம்புகிறோம்.

ஹிம்சை.—"ஆரணிக்கு சமீபம் பையூர் ஏரி இருக்கிறது. ஏரி ஓரத்தில் ஒட்டர்கள் குடி இருக்கிறார்கள். இவர்கள் பன்றியை பகிரங்கமாக ஜன நடமாடும் சமயங்களில் தடியைக்கொண்டு கொல்லுகிறார்கள். அக்கோரத்தை, பார்க்க சகிக்கவில்லை. இந்த கோரச் செயலை பகிரங்கமாகச் செய்யாமல் யூனியன் அதிகாரிகள் கவனித்து ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்" என்று சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையில் ஒருவர் எழுதியிருக்கிறார். நாம் இவ்வித குரூரச்செய்கைகள் பலவிடங்களில் நடப்பதைப்பற்றியும் அவ்விடங்களிலுள்ள முனிஸிபாலிட்டியார் அவ்விதசெய்கையைத் தடுக்கவேண்டுமென்றும் எழுதியுள்ளோம். ஆரணிக்கு சமீபம் இவ்விதம் நடப்பது நமக்கு மிகுந்த துக்கத்தை உண்டாக்குகிறது. இவ்விதம் நடக்காமல் அவ்வூர் யூனியன் அதிகாரிகள் கண்டிப்பான ஏற்பாடு உடனே செய்வார்களென்று நம்புகிறோம்.

197928

PRINTED BY GEORGE KENNETH AT THE DIOCESAN PRESS, POST BOX 455, MADRAS—B.3753.

THE SANDPIPER.

Across the narrow beach we flit,
One little sandpiper and I;
And fast I gather, bit by bit,
The scattered driftwood, bleached and dry.
The wild waves reach their hands for it,
The wild wind raves, the tide runs high,
As up and down the beach we flit—
One little sandpiper and I.

Above our heads the sullen clouds
Scud black and swift across the sky;
Like silent ghosts in misty shrouds,
Stand out the white lighthouses high.
Almost as far as eye can reach
I see the close-reefed vessels fly,
As fast we flit along the beach—
One little sandpiper and I.

I watch him as he skims along,
Uttering his sweet and mournful cry;
He starts not at my fitful song,
Or flash of fluttering drapery;
He has no thought of any wrong,
He scans me with a fearless eye;
Staunch friends we are, well tried and strong,
The little sandpiper and I.

CHELIA THAXTER.

Convictions for the year 1923

This return is published to inform the public of the nature and extent of acts of cruelty to animals discovered by the Society in the City of Madras.

The following **CONVICTION** for cruelty to an were obtained in Madras during the 12 months of by the Society's agency:—

1.	Working Horses in an unfit state	... ...	70
2.	Do. Ponies do.	... ...	462
3.	Do. Bullocks do.	... ...	1,753
4.	Do. Buffaloes do	... ...	4
5.	Do. Mules do	... ...	...
6.	Cows ill-treated	... ...	1
7.	Calves do.	... ...	40
8.	Fowls do.	... ...	1
9.	Donkeys do	... ...	1
10.	Goading Bulls	... ...	...
11.	Overloading	... ...	3
12.	Owners causing cruelty	... ...	23
		Total ...	2,355

1923–ஹஸ்த்தில் 12 மாதங்களில் ஜீவ ஹிம்ஸைக்காகச் செய்த தண்டனைகளின் பட்டி.

அடியில் குறித்த ஜீவ ஹிம்ஸையான குற்றங்கள் 1923–ஹஸ்த்தில் முதல் ஒன்பது மாதங்களில் இந்தச் சங்கத்தாரால் கண்டறியப்பட்டுத் தண்டிக்கப்பட்டன:—

1.	உழைக்கச் சக்தியில்லாமல் நோயாளியாயிருந்த குதிரைகளை வருத்தி வேலை வாங்கினதற்காகத் தண்டித்த குற்றம்	....	70
2.	,, குதிரைமட்டங்களை ,,	....	462
3.	,, எருதுகளை ,,	....	1,753
4.	,, எருமைக் கிடாக்களை ,,	....	4
5.	,, கோவேறு கழுதையை ,,	....	....
6.	பசுக்களைத் துன்பப்படுத்திய குற்றம்	....	1
7.	கன்றுக் குட்டிகளைத் துன்பப்படுத்திய குற்றம்	....	40
8.	கோழிகளை ,, ...	....	1
9.	கழுதைகளை ,, ...	....	1
10.	எருதுகளை தாற்றுக்கோலால் தூண்டினது	....	....
11.	அதிக பாரத்தை ஏற்றியது	....	3
12.	சொந்தக்காரர்களே செய்த மேற்குறித்த குற்றங்கள்	....	23
		மொத்தம்	2,355

இந்தச் சங்கத்தின் காரியங்கள் அவரவர்கள் இஷ்டப்பட்டுக் கொடுக்கும் உபகாரப் பொருளாலேயே நடத்தப்படுகின்றன.

The Society is supported only by Voluntary Contributions.